

som på, at der er indgået en aftale, hvor Dansk Folkeparti er forligspart. Hvis man som regering virkelig kunne gøre det på den måde, som fru Margrethe Vestager foreslog, så jeg i hvert fald en ret ny parlamentarisk praksis foran mig. Det har intet at gøre med det andet.

Til hr. Ole Stavad har jeg så et enkelt spørgsmål, jeg synes hænger. Nu tog jeg jo ordet for korte bemærkninger, fordi jeg vidste, at hr. Ole Stavad kunne tage ordet i anden runde og komme med sin udlægning af tingene. Sådan er det jo, det er gudske lov en ret, man har, og det har jeg i øvrigt gjort hr. Ole Stavad opmærksom på her nede på gulvet foran talerstolen, så jeg håbede, at han ville gøre det.

Jeg vil bare spørge: Hvem var det, der fik den idé, at der skulle forhandles alene mellem regeringen og S og R? Jeg syntes da, det var mærkeligt, når vi havde et forhandlingsforløb, hvor en bred kreds af partier forhandlede, og så pludselig skulle der være sådan nogle særskilte forhandlinger, hvor et parti, der deltog i forhandlingerne, ikke kunne deltage.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Til det konkrete spørgsmål, som hr. Thulesen Dahl rejser, mener jeg, at det var en lille snak på ministerens kontor, hvis man må være så indiskret, imellem fru Marianne Jelved, hr. Frank Jensen og indenrigsministeren – jeg tør ikke sige, om der var andre med, jeg sad ikke med i den snak – hvor de nåede frem til, at vi ville, at det skulle lykkes. Sagt på jysk er det træls, når man har brugt så mange kræfter på, at der skulle komme noget ud af det her, hvis det ikke lykkedes.

Jeg tror, jeg er en af dem i det her hus, der har investeret absolut flest kræfter i, at der kom noget ud i den anden ende, som vi troede på kunne skabe et bedre grundlag for at betjene borgerne, og derfor blev den model også afprøvet i stedet for. Det er jo ikke nødvendigvis et spørgsmål om at lukke nogen ude, men det er et spørgsmål om at sidde i en mindre kreds i stedet for i en meget stor kreds med mange embedsmænd osv. Det er en meget anvendt og velkendt teknik at tage i anvendelse, når man sidder i svære forhandlinger, så mere usædvanligt var det ikke, kan jeg sige til hr. Thulesen Dahl. Det var faktisk for at få det til at lykkes.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu får man jo somme tider sådan fornemmelsen af, at vi her i Folketingssalen nærmest kan have en helt fortrolig diskussion om, hvad der er foregået, så derfor kan jeg jo godt fortsætte lidt i samme spor.

Det, jeg så vil sige til hr. Ole Stavad bare sådan helt venskabeligt, er, at det måske i virkeligheden var en ret afgørende fejlurdering, der blev foretaget på det tidspunkt. Hvis man analyserer lidt, kan man jo nemt nå frem til, at en regering, der ved, at den har et flertal for det grundlag, den har fremlagt – og jeg er fuldstændig enig i den analyse, hr. Aage Frandsen kom med, at det faktisk var noget, vi i udgangspunktet syntes så ret godt ud – har vel svært ved at flytte sig over for andre partier, hvis det pludselig betyder, at de partier alligevel ikke vil være med, og den så ikke kan vende tilbage til det flertal, den jo egentlig kunne lokalisere at der var.

Derfor kunne det jo godt være, at vi, hvis vi i virkeligheden i fællesskab havde forhandlet videre og der ikke havde været et ønske om, at Dansk Folkeparti var kørt ud på et sidespor i de der drøftelser, havde flyttet os i fællesskab til noget, alle så kunne være enige om.

Jeg ved altså ikke, hvem der fik den idé på det tidspunkt, men jeg må sige, at jeg syntes, det var mærkeligt. Vi accepterede det jo så, fordi der jo åbenbart var nogle, der havde den vurdering, at det var det, der skulle til. Men set i bakspejlet må jeg nok sige, at man måske kunne filosofere lidt over, om det var klogt.

Det var mere en kommentar end et spørgsmål.

Kl. 18.30

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Alligevel vil jeg godt kommentere det. Altså nu bliver det jo sådan helt ja, om ikke Oxford, så i hvert fald en evaluering. Jeg skal ikke vurdere, hvad der var sket, hvis såfremt ifald, men hr. Thulesen Dahl har jo ret i, at vi set fra SR's side havde det problem, at vi var påhæng, kan man sige. Vi oplevede ikke på noget tidspunkt i forløbet, at regeringen var inde i en reel overvejelse om, hvorvidt man skulle lave en aftale med SR eller med Dansk Folkeparti. Vores oplevelse var, at i regeringens tænkning var det et spørgsmål om at have en aftale med Dansk Folkeparti, og